

Πέμπτη, 2 Απριλίου 2015

Το Ευρωπαϊκό Κέντρο Αριστείας Jean Monnet του Πανεπιστημίου Αθηνών, το Ινστιτούτο Δημοκρατίας Κωνσταντίνος Καραμανλής και η Πρεσβεία του Βασιλείου του Μαρόκου στην Αθήνα, διοργάνωσαν Ημερίδα με θέμα: **Η Μεσόγειος μετά την Αραβική Άνοιξη Εκδημοκρατισμός και Όραμα Κοινής Ευημερίας**, στις 2 Απριλίου 2015, στο Αμφιθέατρο “Ιωάννης Δρακόπουλος”, Κεντρικό Κτίριο, Πανεπιστημίου 30, του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών.

Ακολουθούν σύντομα βιογραφικά και σημεία ομιλίας των συμμετεχόντων:

Fathallah Sijilmassi is the Secretary General of the Union for the Mediterranean since 1 March, 2012.

Γενικός Γραμματέας της Ένωσης για την Μεσόγειο

Ο Fathallah Sijilmassi διορίστηκε Γενικός Γραμματέας της Ένωσης για την Μεσόγειο την 1^η Μαρτίου 2012. Είναι πτυχιούχος Πολιτικών Επιστημών και κάτοχος διδακτορικού διπλώματος στα Οικονομικά. Ως Μαροκινός διπλωμάτης καριέρας, ειδικεύεται στον τομέα των διεθνών σχέσεων, ιδίως όσον αφορά τα ευρωμεσογειακά ζητήματα.

Ξεκίνησε να εργάζεται στον τραπεζικό τομέα ως εκπρόσωπος της Εμπορικής Τράπεζας του Μαρόκου στο Μιλάνο (Ιταλία). Η καριέρα του μέσα στα πλαίσια της μαροκινής διοίκησης, χαρακτηρίζεται από τον ενεργό ρόλο του στις διαπραγματεύσεις συμφωνιών ελεύθερου εμπορίου με την Ευρωπαϊκή Ένωση, τις Ηνωμένες Πολιτείες και πολλές αραβικές και αφρικανικές χώρες.

Από το 1999 και μετά, έχει αναλάβει διάφορες υψηλόβαθμες θέσεις στην κυβέρνηση του Μαρόκου : Διευθυντής της πολυμερούς συνεργασίας (1999-2001), Διευθυντής Ευρωπαϊκών Υποθέσεων και Πρέσβης στην ευρωμεσογειακή διαδικασία της Βαρκελώνης (2001-2003). Στα 37 του, διορίστηκε Πρέσβης στην Ευρωπαϊκή Ένωση από την Αυτού Μεγαλειότητα τον Βασιλιά του Μαρόκου (2003-2004) και αργότερα στη Γαλλία (2004-2009).

Το 2009, διορίστηκε Διευθύνων Σύμβουλος του Μαροκινού Οργανισμού Ανάπτυξης των Επενδύσεων ο οποίος υπό την ηγεσία του προωθήθηκε και ήκμασε.

Ο κ.Fathallah Sijilmassi μιλάει πέντε γλώσσες : αραβικά, γαλλικά, αγγλικά, ιταλικά και ισπανικά.

Είναι Αξιωματικός της Λεγεώνας της Τιμής και Ανώτερος Ταξιάρχης του Τάγματος της Αξίας της Δημοκρατίας της Γαλλίας.

Καθηγητής Αζίζ HASBI, Καθηγητής Πανεπιστημίου, πρώην Υπουργός και Πρέσβης, πρώην Πρύτανης του Πανεπιστημίου, Hassan II - Ain Chock, Casablanca

Σπουδές και πτυχία : Πτυχία Ανωτέρων Σπουδών στο Δημόσιο Δίκαιο, Νομική Σχολή του Νανσύ (Γαλλία), 1974. Διδακτορικό στο δημόσιο δίκαιο, Νομική Σχολή του Νανσύ (Γαλλία), 1978. Τίτλος της διατριβής : « Σημασία και κριτική της νομικής κατάστασης των απελευθερωτικών κινημάτων στο διεθνές δίκαιο».

Καριέρα : Καθηγητής στην Νομική Σχολή του Μετζ, Γαλλία (1975-1978). Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Mohammed V-Agdal, Τμήμα Νομικών,

Οικονομικών και Κοινωνικών Επιστημών (Νοέμβρη 1978-Δεκέμβρη 2012). Διδασκόμενα μαθήματα : Διπλωματική. Προβλήματα των χωρών υπό ανάπτυξη. Διεθνές οικονομικό και αναπτυξιακό Δίκαιο. Πολιτικά Συστήματα του Τρίτου Κόσμου. Διεθνείς Σχέσεις. Θεωρίες των διεθνών σχέσεων. Ιστορία των διεθνών σχέσεων του Μαρόκου.

Άλλες αποστολές : Διευθυντής Εκπαίδευσης των διοικητικών και τεχνικών στελεχών στο Υπουργείο Εσωτερικών (1985-1986). Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Ενημέρωσης (1986-1990). Μόνιμος εκπρόσωπος του Βασιλείου του Μαρόκου στον Ο.Η.Ε. (1990). Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Ενημέρωσης (1991-1992). Υπουργός Διοικητικών Υποθέσεων (1992-1995). Πρύτανης του Πανεπιστημίου Hassan II Ain Chock (1997-2002), Πρόεδρος της Εθνικής Επιτροπής Πιστοποίησης και Αξιολόγησης (CNAE) (1997-2002), Πρόεδρος του Διεθνούς Γραφείου Εκπαίδευσης, ΒΙΕ, ΟΥΝΕΣΚΟ, Γενεύη (2002-2004).

Δημοσιεύσεις : πολυάριθμα έργα και άρθρα για τις Διεθνείς Σχέσεις, το Διεθνές Δίκαιο, για την διεθνή Πολιτική και Οικονομία. Συμμετοχή στην σύνταξη του Σχολίου της Χάρτας του Ο.Η.Ε. άρθρο προς άρθρο, της Μεγάλης Εγκυκλοπαίδειας του Μαρόκου κλπ.

Περίληψη ομιλίας «Το διεθνές πλαίσιο της Αραβικής Άνοιξης»

Το διεθνές περιβάλλον φαίνεται αρχικά να έχει υποστεί τα γεγονότα της «Αραβικής Άνοιξης», χωρίς να είναι σε θέση να τα προβλέψει ή να τα αποτρέψει. Αυτό οφείλεται από το γεγονός ότι κανείς στη Δύση δεν πόνταρε σε οποιοδήποτε αφύπνιση των αραβικών λαών, πολύ δε λιγότερο στην ικανότητα των τοπικών καθεστώτων να προβλέπουν και να εισάγουν ουσιαστικές μεταρρυθμίσεις. Οι δυτικές χώρες είχαν εξάλλου την συνήθεια να συνδιαλέγονται περισσότερο με τοπικές κυβερνήσεις παρά με τους αραβικούς λαούς.

Μετά τον αιφνιδιασμό της έκπληξης, ο κόσμος θα πρέπει να λάβει θέση σχετικά με τα γεγονότα που συγκλόνισαν και ταράζουν ακόμα την αραβική περιοχή. Οι αντιδράσεις διέφεραν από τη μια περίπτωση στην άλλη. Αλλά στις περισσότερες περιπτώσεις, ήταν το αντανακλαστικό του εθνικού συμφέροντος που λειτουργούσε στις αποφάσεις της εξουσίας.

Όσον αφορά την Ευρώπη, η ευαισθησία για την «Αραβική Άνοιξη» είχε εκδηλωθεί έντονα, αν και καθυστερημένα. Λόγω της εγγύτητάς της με το πεδίο δράσης και τα συμφέροντά της στην περιοχή, η Ευρώπη ενήργησε με διαφοροποιημένο τρόπο, εκφράζοντας την έντονη ανησυχία και την αναγκαιότητα για αλλαγή κατεύθυνσης προς στις γειτονικές χώρες της Μεσογείου. Τα προγράμματα βοήθειας έχουν δημιουργηθεί. Αλλά συνολικά, η ευρωπαϊκή θέση δίνει την εντύπωση ότι κάπου, η εξέλιξη του αραβικού κόσμου σήμερα θεωρείται ως μια αποτυχία και ανικανότητα να έχει την δυνατότητα να επηρεάσει την πορεία της πολιτικής στις χώρες αυτές. Το διεθνές πλαίσιο έχει διαδραματίσει σημαντικό ρόλο τόσο στην διαδικασία για την έναρξη της «Αραβικής Άνοιξης» όσο και στην εξέλιξή της. Έτσι, σε διεθνές επίπεδο, είχε ήδη αρχίσει, μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου να διαμορφώνει το πολιτικό τοπίο, που θα ενίσχυε τις πολιτικές και κοινωνικές

διεκδικήσεις σε χώρες που δεν ασκούν τη δημοκρατία. Σε αυτή τη δυναμική, μια "δημοκρατική επιταγή" γεννήθηκε σε βάρος των κυριαρχικών παραδόσεων που θέτει επισήμως την χώρα απέναντι από τις εξωτερικές παρεμβάσεις. Η κοινωνία των πολιτών έχει διαδραματίσει θεμελιώδη ρόλο ως ιμάντας μεταβίβασης. Αλλά η διεθνής προώθηση της δημοκρατίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων θα αποδειχθεί προβληματική, από την στιγμή που θα τείνει προς την επιβολή της δημοκρατίας και της αλλαγής του καθεστώτος ως μέσο ειρήνευσης και συγκράτησης της τρομοκρατίας μετά το ατυχές επεισόδιο της 11ης Σεπτεμβρίου 2001. Η περίπτωση του Ιράκ είναι εύγλωττη. Επιπλέον, ένας άλλος παράγοντας εξηγεί το λαϊκό κίνημα διαμαρτυρίας: η οικονομική κρίση στον κόσμο, τουλάχιστον από το 2008 δημιούργησε μια κατάσταση συχνά αδιέξοδη για την νεολαία, η οποία φαίνεται να μπλοκάρει οποιαδήποτε προοπτική για ένα καλύτερο μέλλον. Η «Αραβική Άνοιξη» έχει επιπλέον οπαδούς εξοργισμένους σε όλο τον κόσμο. Ωστόσο, άλλα φαινόμενα που γεννήθηκαν τα οποία επισκιάζουν την αρχική ελπίδα της αλλαγής που μεταφέρεται από αυτή την "άνοιξη". Το κίνημα που είχε υποκινήσει αυτό το φαινόμενο είχε σαν αποτέλεσμα μέχρι στιγμής μια αποσύνδεση μεταξύ αυτής της αρχικής κοινωνικής έκφρασης και των αποτελεσμάτων που έχουν οδηγήσει οι μεταρρυθμιστικοί μηχανισμοί. Αυτά ήταν γενικά ευνοϊκά για τις πιο πειθαρχημένες πολιτικές οργανώσεις, δηλαδή των ισλαμικών κινήματων. Έτσι, προκύπτουν ερωτήματα ως προς την έννοια της «Αραβικής Άνοιξης» και για το μέλλον των συγγενών περιοχών. Η αστάθεια της Ανατολής, που επιδεινώθηκε από την επέμβαση των ΗΠΑ στο Ιράκ, ο εμφύλιος πόλεμος στη Συρία και η ενίσχυση της του τρομοκρατικού δικτύου της Τζιχάντ, Daich / Αλ Κάιντα, έχει αναδημιουργήσει τους όρους της αναρχίας σε αυτήν την περιοχή του κόσμου και πέραν αυτής. Περιλαμβάνει ιδίως μια πραγματική καταστροφή των κοινωνιών που υποφέρουν. Αυτό έρχεται σε μια στιγμή που η «Αραβική Άνοιξη» έχει κλονίσει τα θεμέλια πολλών δυνάμεων στην περιοχή και όπου οι δραστηριότητες του δικτύου των Τζιχαντιστών διευρύνονται όλο και περισσότερο στον υπόλοιπο κόσμο και να δημιουργούν μια πραγματική ψύχωση. Αλλά οι μεγάλες δυνάμεις δεν θα μείνουν απαθείς σε αυτές τις εξελίξεις.

Ειρήνη Χειλά

Βιογραφικό Σημείωμα

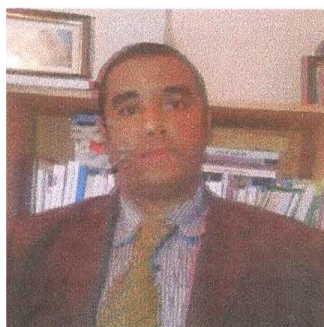
Η ΕΙΡΗΝΗ ΧΕΙΛΑ είναι Καθηγήτρια Διεθνούς Πολιτικής, Πρόεδρος στο Τμήμα Διεθνών Ευρωπαϊκών και Περιφερειακών Σπουδών του Παντείου Πανεπιστημίου. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης του Πανεπιστημίου Αθηνών, κάτοχος μεταπτυχιακού από το Παν/μιο Paris II (Pantheon –Assas) στις Διεθνείς Σπουδές και διδακτορικού στις Διεθνείς Σχέσεις από το Παντείο Παν/μο. Υπήρξε Stanley J. Seeger Visiting Fellow στο Princeton University κατά το ακαδημαϊκό έτος 1996-7, Visiting Research Fellow στο King's College (1997-1998), Υπότροφος της Γερμανικής Υπηρεσίας Ακαδημαϊκών Ανταλλαγών (DAAD) στο Ινστιτούτο Wissenschaft und Politik (2007). Έχει διδάξει στο Παν/μιο Pantheon –Assas κατά το ακαδημαϊκό έτος 2011-2012, στο Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα του Παν/μιο Πειραιά (Τμήμα Διεθνών, Ευρωπαϊκών Σπουδών) και από το 2005 διδάσκει στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα της Σχολής Εθνικής Άμυνας. Έχει συμμετάσχει σε πολυάριθμα συνέδρια με επιστημονικές ανακοινώσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό και έχει αναπτύξει ενεργό δράση στην προώθηση του Προγράμματος ERASMUS μεταξύ του Παντείου Παν/μιο και άλλων ευρωπαϊκών Παν/μιων. Τα ερευνητικά και διδακτικά της ενδιαφέροντα επικεντρώνονται στην Ανάλυση και Επίλυση Συγκρούσεων, Θεωρία και Ανάλυση Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικές Όψεις των Διεθνών Θεσμών. Έχει δημοσιεύσει βιβλία και άρθρα σε ελληνικά και ξενόγλωσσα επιστημονικά περιοδικά, και σε συλλογικούς τόμους. Διετέλεσε κατά το παρελθόν αναπληρώτρια

Διευθύντρια του ΙΔΙΣ του Παντείου Παν/μιου, μέλος του Δ.Σ του Ινστιτούτου Αμυντικών Αναλύσεων και από το 2014 είναι Αναπληρώτρια Πρόεδρος του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών (ΙΚΥ).

Περίληψη ομιλίας «Η Μεσόγειος και οι νέες προκλήσεις για την ΕΕ μετά την Αραβική Άνοιξη».

Η Ευρώπη, για πάνω από δύο δεκαετίες έχει διαδραματίσει κομβικό ρόλο στη περιοχή της Μεσογείου και της Β Αφρικής. Η επιλογή της λεγόμενης «μαλακής ισχύος» ως εργαλείου παρέμβασης και προώθησης των πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών δεσμών των χωρών της Ε.Ε με τις χώρες της περιοχής αποτέλεσε σημαντικό μοχλό προώθησης της Ευρω-μεσογειακής συνεργασίας η οποία εγκαινιάστηκε κατά τη δεκαετία του 90. Στόχος της η οικοδόμηση μιας βαθύτερης σχέσης μεταξύ της Μεσογείου και της Ε.Ε η οποία με τα κατάλληλα πολιτικά και οικονομικά εργαλεία θα μπορούσε να συνδιαμορφώσει το περιεχόμενο των Μεσογειακών πολιτικών. Η Αραβική Άνοιξη και οι εσωτερικές αλλαγές που ακολούθησαν σε Τυνησία, Υεμένη, Αίγυπτο, Λιβύη ως έκφραση και διεκδίκηση λαών και κοινωνιών για περισσότερες ελευθέριες και δημοκρατία δεν ανέτρεψε την ήδη θετική πορεία των σχέσεων με την Ευρώπη. Αντιθέτως, η Ε.Ε κλήθηκε ως περιφερειακή δύναμη και θεσμικός εταίρος να συνδράμει σε αυτή την κρίσιμη μεταβατική φάση και από φορέα προώθησης σταθεροποίησης κατά το παρελθόν να μετεξελιχτεί σε φορέα προώθησης δημοκρατίας.

Η παρούσα ομιλία αναφέρεται στα παρακάτω σημεία: Ποιο ήταν σε γενικές γραμμές το περιεχόμενο της Ευρωπαϊκής πολιτικής μετά την Αραβική Άνοιξη, ποιες οι προκλήσεις και ποιοι οι περιορισμοί που αντιμετώπισε ;

Professor Mohammed Zakariae ABOUDDAHAB,
Vice Dean in charge of Scientific Research, Cooperation and Partnership, University Mohammed V, Rabat

Ο κ. Mohammed Zakaria ABOUDDAHAB είναι διδάκτωρ Δημοσίου Δικαίου, εξουσιοδοτημένος καθηγητής Διεθνούς Δικαίου και Διεθνών Σχέσεων στη Σχολή Νομικών, Οικονομικών και Κοινωνικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Αγκντάλ (Agdal) του Ραμπάτ. Είναι, επίσης, Αντιπρύτανης Επιστημονικής Έρευνας, Συνεργασίας και Διασύνδεσης. Ως συνεργαζόμενος ερευνητής του Βασιλικού Ινστιτούτου

Στρατηγικών Μελετών, έχει διατελέσει συντονιστής και μέλος πολλών ερευνητικών ομάδων στο πλαίσιο του εν λόγω Ινστιτούτου, εκ των οποίων μίας με αντικείμενο τις *δυναμικές γεωπολιτικές αλλαγής στον αραβικό κόσμο*.

Έχει παρακολουθήσει κύκλο σπουδών στην Ακαδημία Διεθνούς Δικαίου της Χάγης (2004) και έχει διατελέσει ερευνητής του Κέντρου Μελέτης και Έρευνας Διεθνούς Δικαίου και Διεθνών Σχέσεων (Χάγη, 2005).

Τέλος, έχει στο ενεργητικό του σειρά επιστημονικών δημοσιεύσεων, σε εθνικό και διεθνές επίπεδο.

Περίληψη ομιλίας «Η συνταγματοποίηση των διεθνών δεσμεύσεων του Μαρόκου σχετικά με τα ανθρώπινα δικαιώματα: περιεχόμενο και δυναμική»

Η πρώτη Ιουλίου, 2011 κατά πάσα πιθανότητα θα μείνει στην ιστορία ως η ημέρα της νίκης του μαροκινού συνταγματικής διακυβέρνησης, με περισσότερα από 100 χρόνια εμπειρίας. Μετά από τρεις μήνες προετοιμασίας του σχεδίου για το Σύνταγμα, από μια συμβουλευτική επιτροπή που ορίστηκε κατά την ιδρυτική ομιλία της 9ης Μαρτίου 2011, το υφιστάμενο νέο συνταγματικό κείμενο κατέστη δυνατό. Αποτελείται από 180 άρθρα, το μαροκινό Σύνταγμα του 2011 εισέρχεται σε μια νέα εποχή

μεταρρυθμίσεων, κεφαλαιοποιώντας τα κέρδη, σταθεροποιώντας αυτά. Το περιεχόμενο του νέου κειμένου και οι καινοτομίες που φέρει, ιδιαίτερα όσον αφορά τα ανθρώπινα δικαιώματα και τη χρηστή διακυβέρνηση, κέρδισαν γρήγορα την υποστήριξη των πολιτών και την πεποίθηση για την αποφασιστική στροφή που φέρει το νέο τους Σύνταγμα. Το νέο Σύνταγμα του Μαρόκου του Ιουλίου 2011 καταγράφει τα ανθρώπινα δικαιώματα στο επίκεντρο του συστήματος. Συνταγματοποιώντας τις διεθνείς δεσμεύσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα, παρέχει ουσιαστικά την ευκαιρία στους πολίτες και τους διαδίκους να επικαλεσθούν το συνταγματικό κείμενο κάθε φορά που ισχυρίζονται ότι παραβιάζονται τα δικαιώματά τους. Η συνταγματική μεταρρύθμιση παγιώνει διαδικασίες που έχουν ήδη ξεκινήσει όπως τον δρόμο για της προηγμένης περιφερειοποίησης.

Το συνταγματικό κείμενο έχει ενσωματώσει τις συστάσεις της Εσωτερικής Αξιολόγησης (Έκθεση Εσωτερικής Αξιολόγησης) και τις διεθνείς δεσμεύσεις του Μαρόκου σχετικά με τα ανθρώπινα δικαιώματα. Όλες οι βασικές Συμβάσεις για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα έχουν επικυρωθεί από το Μαρόκο και αποτέλεσαν το αντικείμενο της περιχαράκωσης και μπορεί να καθαρίσει την ανάγνωση του συνταγματικού κειμένου, συμπεριλαμβανομένων 22 άρθρα που περιλαμβάνονται στον Τίτλο II που ασχολούνται με την «θεμελιώδεις ελευθερίες και δικαιώματα». Επιπλέον, δυνάμει του ψηφίσματος 1979 του Συμβουλίου Ασφαλείας της 27ης Απριλίου του 2011, το Μαρόκο έχει δεσμευθεί να «παράσχει πρόσβαση χωρίς επιφυλάξεις ή περιορισμούς σε όλους τους κατόχους εντολών των ειδικών διαδικασιών του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ο άνθρωπος. "

Όσον αφορά τις συστάσεις της Εσωτερικής Αξιολόγησης, να θυμάστε ότι αφορούν κατά κύριο λόγο τα εξής:

Πρώτον, η ενοποίηση των συνταγματικών εγγυήσεων των δικαιωμάτων του ανθρώπου? Δεύτερον, η υιοθέτηση και την υλοποίηση μιας ολοκληρωμένης εθνικής στρατηγικής για την καταπολέμηση της ατιμωρησίας. Η στρατηγική αυτή είναι, σε μεγάλο βαθμό, δουλεύοντας για την εναρμόνιση των εγχώριων κείμενα με το σχετικό διεθνές πρότυπο? Τρίτον, η μεταρρύθμιση του συστήματος ασφάλειας (διαχείριση της ασφάλειας), την ενίσχυση της ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης, ιδιαίτερα αναθέτοντας την προεδρία του δικαστικού συμβουλίου για τον πρώτο πρόεδρο του Ανωτάτου Δικαστηρίου, και την αναμόρφωση του ποινικού νομικού corpus έτσι εξασφαλίζει την αποτελεσματική προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Το νέο Σύνταγμα έχει ενσωματωθεί σχεδόν όλες τις συστάσεις, ιδίως δεδομένου ότι η έννοια της χρηστής διακυβέρνησης έχει εισέλθει για πρώτη φορά, στο Σύνταγμα, που υπόκεινται σε έναν τίτλο (Τίτλος XII) που περιλαμβάνει 18 άρθρα. Ωστόσο, το Εθνικό Συμβούλιο για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (CNDH) θεωρείται σήμερα μια συνταγματική παράδειγμα της χρηστής διακυβέρνησης. Η εργασία αυτή έχει ως στόχο να εξετάσει το πεδίο εφαρμογής και τις επιπτώσεις αυτής της περιχαράκωσης. Ο πίνακας θα πρέπει να συμπληρωθεί με την αμφισβήτηση γύρω από τις εγγυήσεις που προβλέπονται στο συνταγματικό κείμενο, ιδίως όσον αφορά την καταπολέμηση όλων των μορφών διακρίσεων κατά των γυναικών, και με τη σύναψη σκέψεις σχετικά με τις επιπτώσεις των νέων δυναμική συνταγματικό της εξωτερικής πολιτικής του Μαρόκου.

Κώστας Υφαντής, Καθηγητής Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών

Βιογραφικό

Σπούδασε Νομικά στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο και Διεθνείς Σχέσεις στο Πανεπιστήμιο Bradford του Ηνωμένου Βασιλείου, όπου και αναγορεύθηκε διδάκτορας (1993).

Εργάστηκε ως Λέκτορας Διεθνών Σχέσεων στα Πανεπιστήμια Bradford (1991-1993) και Portsmouth (1993-1995). Το 1998 ήταν Επισκέπτης Ερευνητής στο Center for Political Studies, Πανεπιστήμιο Michigan, Ann Arbor, το 2002 Fulbright Visiting Scholar στη John F. Kennedy School of Government, Πανεπιστήμιο Harvard, και το 2009 ήταν IAA Senior Research Fellow, στο Ελληνικό Παρατηρητήριο του LSE. Το 2002 συμμετείχε στο Groupe de Réflexion Européen, του Conseil Economique de la Défense (CED), του Υπουργείου Άμυνας της Γαλλίας. Επίσης, διετέλεσε Πρόεδρος και Γενικός Διευθυντής του Ελληνικού Κέντρου Ευρωπαϊκών Μελετών (2005-2007), και άμισθος Επιστημονικός Διευθυντής του Επιστημονικού Κέντρου Ανάλυσης και Σχεδιασμού του Υπουργείου Εξωτερικών (2004-2007).

Διδάσκει στο Τμήμα Διεθνών Σχέσεων του Kadir Has University, στην Τουρκία

Είναι Γεν. Γραμματέας του Ευρωπαϊκού Κέντρου Αριστείας Jean Monnet του ΕΚΠΑ

Περίληψη ομιλίας του

Γεωπολιτική και Εκδημοκρατισμός

Εδω και τέσσερα χρόνια η Μέση Ανατολή και η Μεσόγειος βιώνει μια ακόμη περίοδο αστάθειας και για αρκετούς μετάβασης. Ο "επαναστατικός" πυρετός υποσχέθηκε διαδικασίες εκδημοκρατισμού και η αλλαγή καθεστώτων σε αρκετές περιπτώσεις υπήρξαν απροσδόκητες και δραματικές. Αν και με ιστορικούς όρους είναι μάλλον νωρίς να εξαχθούν συμπεράσματα, δύο ζητήματα αξίζει να συζητηθούν. Πρώτον, η φύση των αλλαγών και το γεγονός ότι δεν ανιχνεύονται ξεκάθαρα ιδεολογικά στίγματα. Δεύτερον, ποιες είναι οι γεωπολιτικές επιπτώσεις της αστάθειας και ποια η φυσιογνωμία της υπό διαμόρφωση περιφερειακής αρχιτεκτονικής. Η σύντομη ανάλυση είναι μια προσπάθεια κατανόησης του τι έχει συμβεί και ποιοι είναι οι παράγοντες που ασκούν πίεση στο παραδοσιακά διαμορφωμένο status quo.

Δρ Στέφανος ΒΑΛΛΙΑΝΑΤΟΣ, Εθνικός Συντονιστής του Ιδρύματος Anna Lindh στην Ελλάδα, Διευθυντής του Τμήματος Διεθνών Σχέσεων του Ελληνικού Ιδρύματος Πολιτισμού

Κάτοχος διδακτορικού τίτλου από το Πανεπιστήμιο του Λάνκαστερ (ΗΒ) στο τομέα της Διεθνούς Πολιτικής και ειδική αναφορά στην Μέση Ανατολή και Ανατολική Μεσόγειο. Είναι ο προϊστάμενος του Τμήματος Διεθνών Σχέσεων του Ελληνικού Ιδρύματος Πολιτισμού και Συντονιστής του ελληνικού εθνικού δικτύου του Ιδρύματος Anna Lindh. Επίσης, είναι συνεργάτης του Διεθνούς Κέντρου Ελληνικών και Μεσογειακών Σπουδών (ΔΙΚΕΜΕΣ), όπου έχει διδάξει μαθήματα που αφορούν την σύγχρονη Μέση Ανατολή και ιστορία και πολιτική στα Βαλκάνια, ενώ περιοδικά δημοσιεύει επιστημονικά άρθρα, δίνει διαλέξεις και σχολιάζει θέματα που αφορούν την

Μέση Ανατολή – ιδιαίτερα θέματα Διεθνών Σχέσεων και Πολιτική της περιοχής, για την Κοινωνία των Πολιτών στον Αραβικό Κόσμο και τη Μεσόγειο, για το Κουρδικό ζήτημα και για την Εξωτερική Πολιτική της Ελλάδος στη Μέση Ανατολή.

Περίληψη ομιλίας του «Ο ρόλος της Κοινωνίας των Πολιτών»

Ο Ευρωμεσογειακός χώρος, όπως και το σύνολο της παγκόσμιας κοινωνίας, δεν χαρακτηρίζεται μόνο από την παρουσία των καθεστώτων και κυβερνήσεων, πολιτικών δυνάμεων και των αγορών αλλά και από ένα όλο και διογκούμενο χώρο μεταξύ των δύο αυτών παραμέτρων, που καλύπτουν οι πολίτες με την ενεργό παρουσία τους. Αυτός είναι ο χώρος της Κοινωνίας των Πολιτών και των οργανώσεων που τους εκπροσωπούν, αποτελώντας έτσι ένα άλλον πόλο με την δική του δυναμική και ρόλο, όπου οι φορείς αυτοί συνδιαλέγονται ποικιλοτρόπως τόσο εντός των κρατικών τειχών όσο και στην ευρύτερη περιοχή – γεγονός που τους καθιστά παράγοντες των διεθνών σχέσεων. Οι «Κοινωνία» όμως αυτή δεν αποτελεί μια ομοιογενή ομάδα, ούτε αναπτύσσεται και δρά σε παρόμοιο περιβάλλον και έτσι οι δυνατότητες και ο ρόλος που μπορεί να παίξει διαφοροποιείται όπως και οι ανάγκες για μία εύρυθμη και επικοινωνιακή λειτουργία των οργανώσεων που τους εκπροσωπούν. Η παρέμβαση λοιπόν αυτή αποσκοπεί στο να σκιαγραφήσει το ρόλο που έχουν παίξει στις εξελίξεις στην περιοχή, τα χαρακτηριστικά τους, καθώς και οι ιδιαιτερότητες που προσδιορίζουν τα όρια, τις διαφοροποιήσεις, τις δυνατότητες τους, καθώς και τις συνθήκες (με αναφορά σε διάφορα επίπεδα) κάτω από τις οποίες οι ομάδες αυτές λειτουργούν, καθώς και κάποιες προτάσεις και ιδέες για διάλογο.